

ת"פ 35642/10/14 - מדינת ישראל נגד ג ר

בית משפט השלום באילת

24 אוגוסט 2015

ת"פ 35642-10-14 מדינת ישראל נ' ר
בפני כב' השופטת ש. שטרית, סגנית נשיאה
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: ג ר

פסק דין ללא הרשעה

1. במסגרת הסדר דיוני, הודה והורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה ממש של בת זוגתו - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים ר ר (להלן: **המתלוננת**) והנאשם היו בני זוג נשואים ולהם ילדים משותפים. בתאריך 21.10.2014 תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך בחוזקה בשערות ראשה והפילה ארצה וזאת בעת שהמתלוננת שוכבת במיטתה ולצדה בתם המשותפת. כתוצאה ממעשיו נתלש חופן שערות מראשה של המתלוננת ונגרמו לה שפשופים וסימנים בידיים.

2. במסגרת ההסדר בין הצדדים, שירות המבחן התבקש להגיש תסקיר בשאלת עונשו של הנאשם ולבקשת הסנגור גם בשאלת ההרשעה. תסקיר הוגש ביום 19.3.2015 ולאחר סקירת נסיבותיו האישיות וייחסו של הנאשם לעבירה אותה ביצע, התרשם השירות מקיומה של נזקקות טיפולית מצד אחד, ונכונות מצד הנאשם לשתף פעולה ולהשתלב בהליך טיפולי במסגרת השירות, ומכאן בא השירות בהמלצה להשית עליו צו של"צ וצו מבחן ללא הרשעה. לצד המלצתו, עתר השירות להגיש תסקיר משלים לאחר סיומו של הליך הגירושין בין הנאשם והמתלוננת. הבקשה נעתרה, תסקיר משלים הוגש ביום 14.5.2015 וממנו עלה כי הנאשם והמתלוננת התגרשו, יחסיהם טובים והשירות חזר על המלצתו העונשית טיפולית וללא הרשעה.

טיעוני הצדדים לביטול ההרשעה ולעונש

3. בטיעוניה לעונש עתרה ב"כ המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה, ולקבוע את מתחם העונש ממאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בנוסף עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי, פיצוי, קנס והתחייבות. עמדה על החומרה בתקיפת בן/בת זוג ובמקרה זה גם על התוצאה שגרמה למכאוב למתלוננת, והוסיפה כי החומרה שבמעשה התעצמה יותר נוכח העובדה שהמעשה בוצע לנגד עיניהן של הבנות המשותפות של הנאשם והמתלוננת אשר גם ניסו להפריד ביניהם. במעשיו נטען פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים בראשם שלמות גופה של המתלוננת וכבודה, ביקשה לתת משקל בכורה לפגיעה בגופה ולגמול לנאשם על מעשיו בדרך של הרשעה בדיון וזאת חרף עברו הנקי.

לדידה הנאשם לא עומד באף אחד מהחריגים לאי הרשעה, חרף התסקירים החיוביים המלמדים על מי שהוא נעדר דפוסים עברייניים, והוסיפה כי לא הוגש כל מסמך לתמוך בטענה כי ככל ויורשע הנאשם הוא עלול לאבד את מקום עבודתו. בתימוכין לטענותיה הפנתה לת"פ 20337-08-11 (שם דובר על נאשם שהורשע בתקיפה חבלנית ואיומים כלפי בת זוג, נעדר עבר פלילי. שירות המבחן המליץ על אי הרשעה, הצדדים הגיעו להסכמה לעניין אי הרשעה, בית המשפט הרשיע את הנאשם. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו תוך שנקבע כי לא מתקיים אף אחד מהתנאים הנדרשים לאי הרשעה). אשר לפן השיקומי טענה כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי ובעניין זה הפנתה לעפ"ג 59808-06-13 (שם קבע בית המשפט המחוזי בין היתר כי תיקון 113 לחוק לא העניק העדפה לשיקולי השיקום).

4. מנגד, ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו בדיון ולהשית צו של"צ והתחייבות להימנע מלחזור על העבירה. בטיעוניו עמד על הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה בביצוע העבירה, על החרטה הכנה אותה הביע כבר בראשית ההליך, הפנתה לשני תסקירים חיוביים מאוד שהוגשו בעניינו על ידי שירות המבחן לרבות גירושי הנאשם מהמתלוננת ויחסיהם הטובים היום. עוד עמד ב"כ הנאשם למאפייני אישיותו החיוביים של הנאשם כפי העולה מתסקירי שירות המבחן למערכת החיובית בה הוא מחזיק מזה שנים, לעובדה כי מדובר במי שנעדר עבר פלילי וזו מעידתו הראשונה בכלל ובמסגרת התא המשפחתי בפרט. הוסיף כי המדובר במי שלמרות מצבו הרפואי הקשה, החזיק מעמד בעבודתו בבית המלון כמנהל קבלה בבית מלון, עבודה שמעצימה אותו, וככל שתיוותר הרשעתו על כנה, קידומו עלול להיפגע וכך דימויו העצמי.

בהתייחסו לפסיקה שהוגשה ע"י המאשימה טען כי אינה רלוונטית לעניינו. באותו עניין בית המשפט השלום לא כיבד את הסדר הטיעון מאחר והתסקיר לא המליץ על אי הרשעה ובכל מקרה התרשמות שירות המבחן מהנאשם שם הייתה שונה הן ביחס של הנאשם לביצוע העבירה והן להפנמה של חומרת העבירה. בעניינו, בתסקיר הנוסף שירות המבחן ממליץ על אי הרשעה תוך שנותן משקל לפגיעה בדימוי העצמי של הנאשם.

הנאשם בדבריו, הביע חרטה ובושה על מעשיו, ביקש שלא להרשיעו מאחר והרשעה בדיון עלולה לפגוע בעבודתו, למנוע את קידומו ואף לגרום לפיטוריו. טען כי מבחינתו עונשו כבר ניתן לו, מעצם גירושו ופירוק התא המשפחתי.

שאלת ביטול ההרשעה

5. בבחינת המקרה לפני, מצאתי כי זה נופל בגדר אותם מקרים חריגים המאפשרים לוותר על הרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע בשיקולי הרתעה ובאינטרס הציבורי. בבר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (תקדין עליון 85(3) עמ' 737) אמר כב' הנשיא שמגר (כתוארו אז) כי לא ניתן לקבוע דפוסים נוקשים ומוגדרים מראש אמתי ישתמש בית המשפט בסמכותו להטיל מבחן ללא הרשעה, ובהמשך קבע כי אי הרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה.

בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, מנה בית המשפט מספר שיקולים שהם חלק מהשיקולים בבחינת שאלת הרשעתו של נאשם, ביניהם נמצא את טיב העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה. האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם, מעמדו ותפקידו של הנאשם, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, יחסו של הנאשם לעבירה, והשפעת

ההרשעה על תחומי פעילותו ודימויו העצמי של הנאשם, לרבות אופיו ועברו.

על טיב העבירה ניתן לעמוד בבחינתהערכים המוגנים שנפגעו. בעבירה של אלימות כלפי בת/בן זוג הערך החברתי הנפגע הוא שלמות הגוף וזכות האדם לאוטונומיה על גופו, כבודו, הביטחון האישי ובכלל זה הביטחון בתוך המערכת הביטחון בתוך המערכת הזוגית. חומרת העבירה של תקיפת בן/בת זוג מוצאת ביטוי מיוחד של בתי המשפט בארץ ובכל הערכאות אשר הוקיעו את תופעת האלימות במשפחה ושל גברים כלפי נשים. במעשיו פגע הנאשם בערכים אלו, ומעשיו ראויים לכל גנאי. עם זאת, יש להביא בחשבון כי **מידת הפגיעה** במתלוננת אינה ברף הגבוה שבעבירות מסוג זה.

6. בחינת "העושה" וה"מעשה" במקרה הספציפי דנן מלמדים על חריגות של המקרה. **בבחינת "העושה"** נלמד מהתסקיר כי מדובר בנאשם בן 52, עלה ארצה בשנת 1990, נישואיו למתלוננת הם נישואיו בשנית ונמשכו 17 שנים ולשניים שתי בנות משותפות (בנות 14,16). מזה כ- 3 שנים עובד במלון הילטון מלכת שבא כמנהל קבלה - בפני שירות המבחן הוצגו המלצות מנהליו ומכתבי הערכה.

בשנת 2002 לקה לראשונה באירוע מוחי בהמשך עבר אשפוזים ועבר 6 צינתורים (בשנים 2006, 2007 ו 2009), התקבל לשיקום נוירולוגי ובשנת 2009 שוחרר לביתו לשיקום. תאר תקופה מייאשת בשל נכותו ופגיעה בתפקודו. עם זאת שירות המבחן התרשם ממי שלמרות מצבו הרפואי, גילה במהלך חייו יכולת לתפקוד תקין ויציב במסגרות חיו השונות, תוך גילויי שאפתנות, רצון להישגיות מי שהציב מטרה ופועל למימושה.

אשר למערכת היחסים הזוגית שיתף הנאשם את שירות המבחן כי לאירוע הנדון קדמו קשיי תקשורת מתמשכים ואווירה של חוסר אמון הדדי שהוביל לאירוע. שירות המבחן התרשם שאף שהנאשם ביטא רגשות אהבה כלפי אשתו לצד זאת גילה הבנה לפערים ביניהם ולהליך הגירושין אשר בסופו של דבר צלח ועבר ללא קשיים.

בהתייחסו לביצוע העבירה הסביר שכעסו נבע מסירובה של המתלוננת לפתוח לו את דלת הבית בשעה 5:00 לפנות בוקר, ביטא בושה בהתנהלותו וחרטה על מעשיו כמו גם תובנה בדיעבד לדרכים אחרות שניתן היה בהן להתמודד עם המצוקה.

בשיחה עם המתלוננת עלה כי הינה בת 52 עובדת ונשואה בשנית. תארה את הנאשם כמי שגילה מחויבות יתר לעבודה ולחבריו, כמי שלא היה קשוב לצרכיה, לעיתים נקט נגדה באמירות פוגעניות באשר לתפקודה ולא הצליח לתת בה אמון הן מבחינת כספים והן מבחינת קשריו עם נשים. את האירוע שבכתב האישום תארה כטראומטי בעיקר בשל העבודה כי בנותיה היו עדות לכך. שללה כל חשש מפניו, תארה אותו כאב שהטיב עם בנותיו וציינה כי שלמה עם הליך הגירושין. שירות המבחן התרשם מאישה נבונה ואסרטיבית היודעת לקדם עצמה וצריכה.

שירות המבחן התרשם ממערכת יחסים שאופיינה מהעדר תקשורת מקדמת, בחוסר ביטחון, מאבקי יוקרה והעדר מענה רגשי, כאשר כל אחד מבני הזוג מרוכז בעצמו ללא יכולת להתפנות לבן הזוג ולחדש תקשורת בין אישית. ניכר כי בני הזוג שלמים עם החלטתם להתגרש מבחינה רגשית וכיום ששניהם החליטו להתגרש הסיכון להישנות העבירה מצומצם.

בחינת "המעשה" כאמור נלמד מעובדות כתב האישום, כי הנאשם משך בשער ראשה של המתלוננת והפילה לרצפה. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך המשפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי" (**ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל**). עם זאת, כדרכה של שיטתנו המשפטית אשר דוגלת בענישה אינדיבידואלית יש להביא בחשבון נסיבותיו

של המקרה, המדובר בנאשם בן 52, שכשל לראשונה בחייו על רקע קשיים בתקשורת בינו לבין אשתו, כשבעבר לא היו כל גילויי אלימות, לא מילולית ולא פיזית. אין לו רישומים פלילים בתחום האלימות ובכלל. גם **תוצאות מעשי הנאשם**, כאמור אינם ברף הגבוה שבתחום האלימות. מבלי להפחית מחומרת העבירה, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי לא נגרמה למתלוננת חבלה ממש, היא לא נזקקה לטיפול רפואי וגם לא הוגש כל מסמך רפואי שהיה בו כדי להצביע על חבלה כזו או אחרת.

7. התרשמתי כי הותרת הרשעתו של הנאשם עלולה לפגוע בדימויו העצמי, בשים לב לעובדה שחרף מצבו הרפואי שהיה קשה בתקופות ארוכות בחייו, הוא עשה מאמצים כבירים להשתלב בעבודה ובתחום המלונאות ומשמש כיום כמנהל קבלה ופניו לקידום נוסף.

זאת ועוד, דרכם של הנאשם והמתלוננת נפרדו ואלה התגרשו מכאן שגם לא נשקפת כל סכנה מהנאשם כלפי המתלוננת והסיכוי שישבו לבצע את העבירה הוא אפסי. אני סבורה כי במקרה דנן ניתן להסתפק בדרכי ענישה אחרים, ללא הרשעה. יש להביא בחשבון כי הנאשם התגרש והתא המשפחתי בהחלט נפגע וסבורני כי הרשעה עלולה להוסיף ולפגוע באותו תא משפחתי, שכן הותרת ההרשעה לא רק תכתים את הנאשם בפלילים אלא תכתים עוד את יחסי הנאשם והמתלוננת שהם הורים משותפים לשתי בנות מתבגרות. האינטרס לשמר את מה שנותר מאותו תא משפחתי, לטעמי, גובר על האינטרס שבהרשעת הנאשם.

גם שילובו של הנאשם בקבוצה טיפולית למניעת אלימות במשפחה, במהלכה ירכוש כלים להתמודדות עם מצבי לחץ ובוויסות דחפיו היא בבחינת אינטרס ציבורי מובהק.

בעניין זה אני מפנה לע"פ (מחוזי באר שבע) **2455-09-11 פלוארה נ' מדינת ישראל** (7.12.2011) שם נדון ערעור על הרשעת המערער (בימ"ש שלום אילת, כב' השופט י. עדן, ת"פ 46162-08-10) בתקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה ממש כלפי בת זוג - עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק, באיומים ובתקיפה סתם נסיבות מחמירות כלפי בת זוג. המבקש תקף את אשתו, תפס בידה הצמידה לקיר, אמר לה "עכשיו אני אתן לך" וכוון אליה אגרופ, זרק לעברה מכשיר פלאפון אשר פגע בראשה כתוצאה מכך נגרמו לה כאבים סימני שטף דם, נפיחות וחבלה באף. המבקש נעדר עבר פלילי ולבני הזוג היה קשר חיובי ורצון כן לשקם את הקשר. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעה ולהטיל בין היתר של"צ בהיקף 100 שעות, והנאשם מאז האירוע היה בקשר טיפולי אינטנסיבי ביחידה לטיפול באלימות ברווחה. המאשימה הצטרפה להמלצת שירות המבחן על כל חלקיה, אולם בית המשפט השלום הותיר את ההרשעה על כנה וגזר בנוסף להמלצה העונשית, מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והורה על ביטול ההרשעה וביטול המאסר המותנה תוך שציין **"חומרתן של העבירות בהן הודה המערער ללא מתן משקל הולם לנסיבות של המערער ומשפחתו, אינה עולה בקנה אחד עם דוקטרינת הענישה האינדוודואלית"** ומצא להעדיף את **"האינטרס המשפחתי - שיקומי"**.

8. בהינתן הדעת לכל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים המתחייבים בנסיבות המקרה לפניי, כשלצד אלה התרשמתי מבחור נורמטיבי נעדר מאפיינים עבריינים, אני מוצאת כי ניתן במקרה זה לוותר על הרשעת הנאשם מבלי לפגוע במי משקולי ההרתעה.

לאור האמור, אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם מיום **23.12.2014**.

צו של"צ - בהיקף של 100 שעות במסגרת בית הספר לכדורגל של מתנ"ס אילת. הובהר לנאשם כי הפרת צו השל"צ

עשויה לגרום להפקעתו ולחידוש המשפט ולדין מחודש בשאלת העונש. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, ניתן יהיה הדבר להיעשות על ידי שירות המבחן, תוך דיווח לבית המשפט, ללא צורך במתן החלטה.

צו מבחן - צו מבחן למשך 12 חודשים. אני מחייבת את הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכול על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר בזאת לנאשם כי באם לא יקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת ההרשעה ובשאלת העונש.

הנאשם יחתום על **התחייבות** על סך 3,000 ₪ תוך 7 ימים מהיום, ואשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שנה מהיום יעבור על עבירה נוספת עליה עבר.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלוננת (ע.ת. 1 ר' ר) פיצוי בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 30 יום מהיום והתשלום השני 30 יום לאחר מכן. התשלום יועבר לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננת על פי הכתובת שבכתב האישום.

מוצגים - יושמדו/יחולטו לשיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ה, 24 אוגוסט
2015, בהעדר הצדדים.